

יצחק לאור

שלושה שירים ממלחמת לבנון

קרעים של אדמה

בלילה כמו זה אילו עבר את בשרך רעד כאלו סיוט
 פלח את שנתה יכלתי לקום וללכת בשקט אל המטבח
 ולכתב לה שיר שישובה אלי בבקר לאסוף את גל האהבה
 הגואה הנה שבו את לא יודעת כמה אני אוהב אותך
 ותקראי אותו מחר

ועכשו בלילה הנה בתל אביב המפציצה אני קם
 אל המטבח מעלה בו אור ואני שומע את התינוק
 בוכה בבית ממול ואת קול אמו הטובה מרגיעה אותו
 ואני מותר על קולות המזמוז למטה ברחוב ועל השעול
 ועל הנחירה ועל שיחה בסלון המרחק, על נהמת
 המנוע, על הרדיו החולף, ואני מנפה את הקולות
 הללו, אפלו את נשימתה. אשאר רק עם צוחת
 העוללים במערב בירות.

רחקנו מאד זה מזו במלחמה הזאת, למרות ההסכמה
 הפוליטית המלאה בינינו כאילו צפנו מן היבשה והלאה
 על שני קרעים של אדמה. בבקר לא אשיב אותך
 אלי ואת לא תשיבי אותי אליה. כמו זרים נשתה את הקפה
 בבקר. כמה מאוסה פתאם אהבתנו.
 במרחק ירדה מהמטה הכללי, במרחק ועקת
 תחנה מן החיל העובר בכביש

27.7.1982

שנת אדם עליון

אז שר אלוף אדם את שיר הערש: "לא נספר כעת את המיתים, לה לה לה". (שאלו שלום אלופים, וכמה מקבילים שם לחדש וכמה בפנסיה ואיוז חליפה יבחרו למלחמה הבאה?) לא, לא, לא. לא טוב היות האדם ערבי, אבל אתה יהודי, בני יחידי, אם יחטפו אותה, ראש הממשלה שלנו ינום, יישן, אבל באש, בדם ובתמרות עשן ישחרר אותה, את גופתה. עכשו תישן.

הכפרים של לבנון, ערים, עירות, לא יזכרו, נשרפים בלי שמות, לא דם ממש זורם שם והאוויר מלא רק ניצוצות של קיום יהודי. הצעקות הן כלום. זו רק בירות זוועות, עוד מעט יהיה שם שקט, והשנה, בני, מחזקת, מתחזקת, זו שנת אדם עליון. (את גרניקה כבר צירו). "לא נספר כעת את המיתים".

יש לנו שלשה כוונות הרג והחלון פתוח אל הים, רוח אלהים נושבת מאמריקה וכשתקום בבקר, אספר לה על אנה פרנק ועל ברנד ממגנצה, את כל ספורי התלאות אצור בשבילה, לא ישאר אף קרוב חוץ מאתנו וטיסינו האמיצים ותותחנינו החרוצים וצנחנינו הרצועים, בניו של מרדכי אנילביץ', גם עליו אספר לה בבקר. עכשו תישן, בני (אחרי המלחמה יחלקו את אות השותקים על הדם הערבי). "לא נספר כעת את המיתים, לה לה לה".

21.7.2006

לאשה

אָמְרוּ לָךְ לְשִׁים אָדָם וְלִלְבוּשׁ שְׂמֵלָה עֲלִיזָה
 וְלִצָּאָת מִן הַבַּיִת בְּעָרֵב וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ
 אָמְרוּ לָךְ לֹא לְשִׁכּוּחַ אִידָה גַם הַזְּמַן עוֹשֶׂה
 אֶת שְׁלוֹ, תִּתְחַתְּנִי כְּכָר וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ
 אָמְרוּ לָךְ לְקַחַת מִשְׁכַּנְתָּא וְלֹא לְחַכּוֹת יוֹתֵר מִדֵּי
 עַם הַיֵּלָד הָרֵאשׁוֹן וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ, אָמְרוּ לָךְ
 לְמַל אוֹתוֹ לְמֵרוֹת הַכָּאֵב, כִּי בְּלִנּוּ יְהוּדִים
 וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ, אָמְרוּ לָךְ לֹא לְקוּם אֵלָיו
 בְּלִיָּלָה כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה, שִׁיתְגַּבֵּר, וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ
 אָמְרוּ לָךְ לְקַחַת מוֹנֵית וְלִנְסֵעַ אִתּוֹ לְמִיּוֹן בְּגִלְל
 חֵם גְּבֵה וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ אָמְרוּ לָךְ לְקַחַת לוֹ
 שְׁעוּרִים פְּרִטִּיִּים, כִּי בְּלִי אֲנִיגְלִית אִי אֶפְשֶׁר
 וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ אָמְרוּ לָךְ תַּחֲסִכִּי בְּשִׁבִּיל
 הָאוֹנִיבְרִסִּיטָה שְׁלוֹ, כְּדֵי שִׁיתְקַדֵּם בַּחַיִּים
 וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ, אָמְרוּ לָךְ אִם אֶת אוֹהֶבֶת
 אוֹתוֹ, תַּחֲתָמִי לוֹ שִׁיֵּלָה לְקַרְבִּי, וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ
 אָמְרוּ לָךְ לְלַכֵּת כְּכָר הַבֵּיתָה, כִּי הַקְּצִינִים שְׁלוֹ
 שׁוֹמְרִים עָלָיו טוֹב טוֹב, וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ
 אָמְרוּ לָךְ שֶׁהַמְּלַחְמָה הַזֹּאת צוֹדֶקֶת, אֶפְלוּ אֶרֶה"ב
 צְרִיכָה מְאֹד וְהוּא כְּכָר לֹא יֵלָד, תִּגְדִּי לוֹ לְלַכֵּת
 וְעָשִׂית מָה שְּׂאָמְרוּ

שְׂפָתֶיהָ חִירוֹת, יְבִשׁוֹת, הִיא לֹא יוֹדַעַת מָה לְלַבּוֹשׁ
 פְּתָאֵם הִיא קָמָה בְּלִיָּלָה לְחַפֵּשׂ אֶת עֲרָלְתוֹ שְׂטֻמְנָה
 מְזֻמָּן בְּאֶרְוֹן וְזוֹ אֵינְנָה וְהִיא הוֹלֶכֶת אֶל חֲדָרוֹ הָרִיק
 מִן הַשְּׁלֶחַן מִבֵּיטִים בְּהַ מְכַתֵּב הַסְּרוּב מִשְׁגֵּרִירוֹת
 אֶרֶה"ב, וְגִזִּיר מְאֹמֵר שֶׁל פְּרוֹפֶסוֹר גְּאֹרְנִישֶׁט, אַח
 אֵיזוֹ מְלַחְמָה צוֹדֶקֶת, מְאֹז אוֹשׁוּיֵץ הָרִי לֹא עוֹלָה
 עַל הַדַּעַת פְּגִיעָה בְּרִבּוֹנוֹת, שְׁלִנּוּ. תִּישְׁנִי אִמָּא'לָה.

הקירות רועדים, גם הרצפה, תישני אמא'לה
עוד מעט יבואו סופרים קטנים לקרא לך קול
קורא על המלחמה הצודקת. תישני אמא'לה
את לא לבר, העם אתך וגם עורכי העתונים
ומצבה יפה משיש תקבלי חנם ומכתבים משר
הבטחון. 'את צריכה עכשו הרבה כח' אומרים
לך ואין לך יותר כח לעשות מה שאומרים לך
(ומסביב שותקים כל אלה ששתקו תמיד
אולי כי לא ידעו עליה כלום ולא על בנה).

10.8.2006